

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. П. 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П. I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и девети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско дело № 20215200500491 по описа за 2021 година

С решение на районен съд П. , постановено по гр.д.№ 2093 по описа на съда за 2020 година е признато за установено, че ответникът М.Б. Я. с ЕГН ***** от гр.П. ул. „О.“ №231А дължи на ищеца „З.А.Д. ОЗК З.“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление в грС., ул. „С.С.“ №7, ет.5 на основание чл.213, ал.1, изр.1 КЗ (отм.) вр. чл.50 ЗЗД сумата от 841.79лв. - изплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ с предмет л.а. „Н.“, модел „М.“, рег. №Р.А., и сумата от 15лв. - ликвидационни разноски за определяне на обезщетението, за имуществени вреди, причинени на 30.06.2015г. около 12:00ч. в гр. П. на ул. „К.В.“ срещу № 98, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда - 04.06.2020г. до плащането, за което вземане е издадена заповед №515/08.06.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №1192/2020г. по описа на РС-П..

Осъден е М.Б. Я. да заплати на ищеца „З.А.Д. ОЗК З.“ съдебни разноски в исковото производство в размер на 445лв. и съдебни разноски в заповедното производство по ч.гр.д. №1192/2020г. по описа на РС- П. в размер на 385лв.

В срок така постановеното решение е обжалвано от М. Я. ,чрез назначения му особен представител адв.К..

Жалбоподателят намира решението за неправилно. За да уважи иска , съдът приел , че при действието на чл.213 ал.1 КЗ (отм.), суброгационното право на застрахователя обхваща и лицата по чл.50 от ЗС , поради което е уважил иска срещу Я. в качеството му на собственик (надзорник)на коня теглещ каруцата участвала в ПТП.Този извод бил неправилен.

Практиката, установена още с ПП № 7/77 г. на ВС и провеждана непротиворечиво в каузалната дейност на ВКС (до влизане в сила на действащият КЗ), признава на застрахователя заплатил застрахователно обезщетение по имуществена застраховка правото да се суброгира в правата на застрахования срещу причинителя на вредата (чл.45 ЗЗД) , респ. срещу лицата отговорни за чужди действия по чл.47 - 49 ЗЗД .

С исковата си молба обаче , ищецът търсел отговорност от Я. в качеството му на собственик на животно (чл.50 ЗС) , а не като виновен причинител на вреди от ПТП . При това положение , изложените мотиви че субективните предели на суброгацията по чл.213 КЗ (отм.) обхваща и собственика или надзорника на веща (животно) нямали опора в закона до появата на новата за българското законодателство разпоредба на чл.410 ал.1 т.3 от КЗ (в сила от 01.01.2006 г.) и която няма обратно действие. В този смисъл била и практиката на ВКС по приложението на чл. 402 от ТЗ (отм.) например в Решение № 12 /11.07.2012г. по т.дело №1139/2009г. на Първо т.о.

Моли обжалваното решение да бъде отменено и иска отхвърлен,тъй като ищецът не е материално легитимиран като кредитор за процесните парични вземания .

В срок е постъпил писмен отговор.

Ответникът по жалбата я намира за изцяло неоснователна и необоснована.Считат,че съдът правилно е уважил предявения от ищцовото дружество иск с правно основание чл. 50, изр. второ ЗЗД.

Считат, че разполагат с надлежна материалноправна легитимация. Съгласно чл. 213 КЗ (отм.), с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. Правото на застрахователя да претендира платеното на застрахования от третото лице, причинило вредата на застрахована вещ, е

регресно право, а встъпването във всички права, които застрахованият има срещу третото лице - суброгационно право. Затова, в случая се касае до регресен иск, чието основание не е застрахователното правоотношение, а фактът на изплащане на сумите на правоимащото лице по силата на застраховката и даденото от закона право на регрес. Именно, поради правото, произтичащо от закона, застрахователят встъпва в правата на застрахования след плащането, като упражнява тези права от свое собствено име.

Вследствие на причинения вредоносен резултат, за деликвента възниква правно задължение да обезщети вредите, причинени на застрахованото лице. Затова застрахователят, суброгирал се в правата на застрахования, може да упражни регресния си иск срещу прекия причинител на вредата /чл. 45 ЗЗД/, а в случаите, когато вредата е причинена от животно, отговорността се носи от собственика на животното или лицето, което е упражнявало надзор над него /чл. 50 ЗЗД/. В хода на първоинстанционното производство се установили елементите от фактическия състав на основанието по цитираната разпоредба, които подлежат на доказване, а именно: наличие на застрахователен договор; възникване на застрахователно събитие - покрит риск по застрахователния договор; изплащане на застрахователно обезщетение и встъпване, съобразно закона, установяване причинителя на вредата и размера на същата.

В случая следва да бъде отчетено, че цитираното от ответника Постановление № 7/1958 г. на ВС, касае суброгиране на застрахователя в правата на застрахования по лични застраховки. Съгласно т. 15 от Постановлението: „Застрахователят няма основание да предявява регресни искове при личните застраховки, включително груповите (поименни и безименни), в случаите на непредпазливо причиняване на унищожение и повреди на застрахованото имущество от застрахованото лице - извън споменатите изключения, както и в случаите, при които уврежданията са настъпили от вещи и отговорността пред увредените лица произтича от чл. 50 ЗЗД.“ Застраховка „Каско на МПС“, въз основа на която е изплатено процесното застрахователно обезщетение, е имуществена, а не лична застраховка, с оглед на което, въведените с цитираното постановление ограничения в суброгационното право на застрахователя не са относими към настоящия случай.

Позовава се на съдебна практика : Решение № 152 от 2.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 51/2010 г., I т. о., ТК и Решение № 136 от 22.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3308/2014 г., I т. о., ТК, Решение № 522 от 7.11.2011 г. на ОС -С. по гр. д. № 672/2011 г., ГО, 3 с-в, Решение № 39 от 26.01.2012 г. на ОС -С. по гр. д. № 79/2011 г., ГО, 3 с-в, Решение № 152 от 2.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 51/2010 г., I т. о., ТК.

Съдът като прецени валидността и допустимостта на постановеното решение и съобрази разпоредбата на чл.269 от ГПК , за да се произнесе , взе предвид следното:

В исковата си молба против М.Б. Я. „З.А.Д. ОЗК 3.“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление в грС., ул. „С.С.“ №7, ет.5 твърди, че на 30.06.2015 година в гр.П. на ул.“К.В.“ срещу № 98 ответникът , собственик на кон с каруца оставил впрегатното животно без надзор в обхвата на пътя.Животното се подплашило , побягнало и се блъснало в паркирано МПС „Н. М.“ РА2575 ВТ,собственост на А.З.М.,като му причинило материални щети.

Съставен бил протокол за ПТП.

Собственикът на автомобила ,който имал валидна застраховка „Каско“ , предприел съответните действия и му била заплатено обезщетение в размер на 841,79 лева.

От протокола за ПТП било видно ,че произшествието , респективно вредите са причинени виновно от ответника , който оставил впрегатното животно да избяга и причини ПТП.

Основават се на нормата на чл.50 ал.2 от ЗЗД , за да обосноват правния си интерес , встъпвайки в правата на удовлетворения кредитор да предявят претенцията си.

Проведено било заповедно производство и тъй като заповедта била връчена по реда на чл.47 ал.5 от ГПК молят да бъде установено по отношение на ответника съществуването на вземане , представляващо изплатеното застрахователно обезщетение,15 лева ликвидационни разноски, като претендират и разноските ,сторени в производството пред заповедния и исковия съд.

На ответника е назначен особен представител,който в срок е подал писмен отговор.

В този отговор изрично е посочено , че не се оспорва иска по размер ,

само по основание,като оспорва собствеността на ответника върху коня и каруцата , причинили вредите,като счита , че материално – правното основание се извежда от нормата на чл.50 от ЗЗД.Счита ,че не е настъпило застрахователно събитие – ПТП.

С доклада си съдът е обявил за безспорни следните обстоятелства – настъпването на застрахователното събитие , размера на вредата и изплащането на застрахователното обезщетение.

Оспорена е автентичността на протокола за ПТП с твърдението ,че подписа на е положен от ответника , като впоследствие оспорването е оттеглено.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните , съобразявайки и нормата на чл.269 от ГПК , прие за установено следното:

След направеното оттегляне на оспорването на ПТП,който е годно доказателство , ползващо се в определени части с материална доказателствена сила, съдът е приел за установено настъпването на ПТП , при което оставения от ответника без надзор в обхвата на пътното платно кон се подплашил , избягал и ударил паркирания лек автомобил „Н. М.“ , на който е причинил увреждания.Характера и размера н уврежданията не са оспорени.

Единствения довод , който се поддържа във въззивната жалба касае активната легитимация на ищеца,доколкото се счита ,че вредите са настъпили от животно и отговорността на ответника се основава на чл.50 от ЗЗД.Действително този текст е цитиран от ищеца в исковата молба , но са изложени различни от обосноваващите го фактически обстоятелства.

Както ищецът , така и ответника , също и съдът са допуснали смесване на основанията за отговорност по смисъла на чл.45, респективно и чл.50 от ЗЗД.

Именно цитираната от жалбоподателя съдебна практика е напълно ясна що се отнася до различаване основанието за отговорност.

Първоинстанционният съд е изложил съображения , за наличие на материално- правна легитимация у ищеца , позовавайки се на съдебна

практика и разглеждайки го като собственик на вещта.От друга страна , изрично е приел:“... ответникът е допуснал нарушение на чл.106, ал.1 ЗДП, тъй като е оставил без надзор в обхвата на пътя притежавания и управляван от него кон с каруца. В причинна връзка с това противоправно поведение на ответника е увредено застрахованото при ищеца имущество, за която последният е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер...“,поради което и именно въззивният съд счита , че се е допуснало смесване на основания.

Съществено за определяне на основаниято ,на което е заявена претенцията са обстоятелствата изложени в исковата молба.В нея ясно и недвусмислено е посочено , че причина за ПТП е поведението на ответника , който е оставил впрегатното животно на пътя без надзор ,поради което е настъпило ПТП , респективно са причинени вреди.Очевидно е ,че отговорността не се основава на нормата на чл.50 от ЗЗД , тоест не се цели ангажиране на отговорността на ответника , като собственик на животно или вещта с твърдението ,че вредите произтичат от свойства на самата вещ.

Поради изложеното , като се съобразят представените по делото доказателства и се отчете механизма на ПТП , то следва да се приеме,че причина за настъпването е именно виновното поведение на ответника,който в отклонение то вменените му с чл.106 ал.1 от ЗДП задължения е оставил животно без надзор.Това прави напълно безпредметно обсъждането на доводите във въззивната жалба , касаещи възможността за суброгиране в правата при изплатено обезщетение от застраховател за вреди от вещи.

Поради изложените съображения , съдът намира ,че иска е основателен и следва да бъде уважен ,решението на първоинстанционният съд е правилно и следва да бъде потвърдено.

На ответникът се дължат сторените по делото разноски,представляващи изплатени 200 лева , възнаграждение на особен представител

Мотивиран от изложеното Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на районен съд П. , постановено по гр.д.№ 2093 по описа на съда за 2020 година, с което е признато за установено, че ответникът М.Б. Я. с ЕГН ***** от гр.П. ул. „О.“ №231А дължи на ищеца „З.А.Д. ОЗК З.“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление в грС., ул. „С.С.“ №7, ет.5 на основание чл.213, ал.1, изр.1 КЗ (отм.) вр. чл.50 ЗЗД сумата от 841.79лв. - изплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ с предмет л.а. „Н.“, модел „М.“, рег. №Р.А., и сумата от 15лв. - ликвидационни разноски за определяне на обезщетението, за имуществени вреди, причинени на 30.06.2015г. около 12:00ч. в гр. П. на ул. „К.В.“ срещу № 98, ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда - 04.06.2020г. до плащането, за което вземане е издадена заповед №515/08.06.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №1192/2020г. по описа на РС-П.съответно са присъдени разноски.

Осъжда М.Б. Я. с ЕГН ***** от гр.П. ул. „О.“ №231А да заплати на „З.А.Д. ОЗК З.“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление в грС., ул. „С.С.“ №7, ет.5 на основание чл.213, ал.1, изр.1 КЗ (отм.) сумата 200 лева ,заплатено възнаграждение за особен представител пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____